

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **T. T. N.**, zastoupené Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 22, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 10. 2021, č. j. 16 A 11/2019 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2019, č. j. MV-68489-4/SO-2019. Rozhodnutím žalované bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 4. 2019, č. j. OAM-2788-21/ZR-2018, jímž byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně za účelem společného soužití rodiny podle § 46a odst. 2 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

a stanovena lhůta k vycestování z území České republiky podle § 46a odst. 4 téhož zákona v délce 30 dnů.

[2] Z hlediska skutkového stavu věci vycházel krajský soud z následujících zjištění. Žalobkyně pobývá na území České republiky za účelem společného soužití s manželem od prosince 2015. Dne 7. 10. 2017 bylo její povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky prodlouženo do 6. 10. 2022. Správní orgán I. stupně byl dne 31. 10. 2018 upozorněn Krajským ředitelstvím Ústeckého kraje, Odborem cizinecké policie na skutečnost, že žalobkyně nežije ve společné domácnosti s manželem, jakožto nositelem oprávnění k pobytu manželky. Na základě tohoto podnětu zahájil z moci úřední dne 21. 11 2018 správní řízení o zrušení povolení k pobytu žalobkyně na území České republiky. Z policejní evidence Spolkové republiky Německo bylo zjištěno, že manželovi žalobkyně byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání na území Německa. Ve výslechu ze dne 5. 3. 2019 žalobkyně uvedla, že manžel po hádce opustil společnou domácnost. Žalobkyně neví, kde se manžel nachází, v kontaktu nejsou od května 2018. Na území České republiky nemá žalobkyně žádné ekonomické, kulturní ani sociální vazby. Na základě výše uvedených skutečností dospěly správní orgány obou stupňů k závěru, že manželství žalobkyně má povahu toliko formálního svazku, a neplní tak již svůj účel.

[3] Krajský soud konstatoval, že se žalovaná ve svém rozhodnutí s námitkami žalobkyně řádně vypořádala, přičemž se dostatečně zabývala i dopady rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Závěry žalované mají oporu ve správním spise, jsou logické a jsou též dostatečně a přesvědčivě odůvodněny; napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné.

[4] Pokud žalobkyně namítala, že při zkoumání podmínky účelu vydaného povolení k pobytu podle § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců nepřihlédly správní orgány ke všem okolnostem případu, krajský soud dospěl k opačnému závěru. Uvedl, že správní orgány dostatečně zdůvodnily, že účel, pro který byl žalobkyni povolen pobyt na území České republiky, pominul, neboť mezi manželi již nejsou žádné vazby a nelze tak hovořit ani o jejich rozvíjení. Manžel (coby nositel oprávnění ke sloučení rodiny) odmítá jakýkoli kontakt s žalobkyní, nepřispívá jí na živobytí a nemá zájem o obnovení společného soužití na území České republiky, což činí z jejich manželství pouhý formální svazek. Nadto dal najevo, že nechce nadále pobývat na území České republiky; žalobkyně manžela do Německa nenásledovala. Tyto skutečnosti vskutku svědčí o rozpadu rodiny.

[5] Dále krajský soud uvedl, že na území České republiky nemá žalobkyně žádné vazby, včetně rodinných, neboť její sestra žije v Anglii a zbytek rodiny ve Vietnamu; nemá zde ani jinou blízkou osobu. S ohledem na to nemůže rozhodnutím žalované dojít k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně. K České republice neváží žalobkyni ani pracovní vztahy. Krajský soud zdůraznil, že nepřiměřenost dopadů rozhodnutí žalobkyně v řízení před správními orgány nenamítala, přičemž ani v žalobě k této otázce netvrdila nic konkrétního a omezila se na obecné tvrzení, že se v České republice cítí doma. K tvrzení žalobkyně, že s ní byla sjednána pracovní smlouva na dobu neurčitou, krajský soud nepřihlédl s odkazem § 75 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem ke výše uvedeným okolnostem krajský soud uzavřel, že k narušení

soukromého a rodinného života žalobkyně nemohlo dojít, neboť účelem předmětné úpravy je ochrana rodinného života a optimalizace podmínek pro udržení rodinných vazeb.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka uvádí, že na území České republiky pobývá již od roku 2015 na základě dlouhodobého povolení k pobytu za účelem společného soužití s manželem, přičemž jejich manželství dosud nebylo rozvedeno. Původně se stěžovatelka domnívala, že se jedná o krátkodobé odloučení od manžela, nicméně vzhledem k tomu, že se do společné domácnosti nevrátil, byla nucena se zajistit vlastními silami. V České republice je stěžovatelka šťastná a cítí se být zde doma, pročež intenzivně pociťuje negativní dopady zrušení svého pobytového oprávnění. Stěžovatelka nezpochybňuje, že zanikl účel, pro který jí byl povolen pobyt na území České republiky, nicméně se domnívá, že pro vydání rozhodnutí o zrušení pobytu neexistují přiměřené důvody. Nesouhlasí se závěrem, že v případě ukončení společného soužití nemůže dojít k narušení jejího soukromého života. K tomu uvádí, že za 3 roky manželského života si vytvořila vazby, pro které chce v České republice setrvat. Vytvoření takových vztahů dle stěžovatelky zákonodárce předpokládá, jestliže například v případě rozvodu manželství mezi občanem EU a cizincem, které trvalo alespoň 3 roky, se rozvedenému cizinci povolení k pobytu neukončí.

[8] Správní orgány ani krajský soud se dle názoru stěžovatelky nevyrovnaly s námitkou nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, přičemž při posuzování této otázky postupovaly paušálně a formalisticky. Krajský soud se přitom nevypořádal s žalobní námitkou přepjatého formalismu rozhodnutí správních orgánů.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelka nijak nevyvrátila závěry správních orgánů ani krajského soudu, pročež navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[11] S ohledem na skutečnost, že stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kterou spatřuje v tom, že krajský soud nevypořádal veškeré její žalobní námitky, zabýval se Nejvyšší správní soud v prvé řadě touto námitkou. Pokud by totiž byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, nebylo by z povahy věci možné činit závěry o důvodnosti jednotlivých kasačních námitek. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou. (viz například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 72,

a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; rozhodnutí tohoto soudu jsou zveřejněna na www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné je třeba považovat zejména rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek, respektive není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč nepovažoval žalobní argumentaci za důvodnou, a to zejména jedná-li se o klíčovou právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze absenci důvodů, na nichž stojí *ratio decidendi* soudu.

[12] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že se krajský soud přezkoumatelně nevypořádal s námitkou, dle které správní orgány neposoudily přezkoumatelným způsobem otázku přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Krajský soud se namítanou nepřezkoumatelností správních rozhodnutí řádně zabýval v odst. 13 odůvodnění napadeného rozsudku kde poukázal na konkrétní důvody, pro které správní orgány neshledaly existenci nepřiměřených dopadů svých rozhodnutí do na soukromý a rodinný život stěžovatelky. Pokud jde o vlastní posouzení tohoto aspektu věci krajským soudem, zde lze odkázat na odst. 21–23 odůvodnění napadeného rozsudku, kde krajský soud postavil vlastní ucelenou argumentaci, z níž je zcela zřejmé, proč závěry žalované aproboval. Pouhý nesouhlas stěžovatelky se způsobem, jakým krajský soud vypořádal její žalobní argumentaci neznamená nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

[13] Pokud jde o samotné právní posouzení věci, Nejvyšší správní soud v prvé řadě rekapituluje, že pobyt stěžovatelky *za účelem společného soužití rodiny* byl zrušen proto, že již pominul jeho účel, neboť bylo zjištěno, že stěžovatelka s manželem nežijí ve společné domácnosti, vzájemně se nepodporují a nejsou v kontaktu. Nadto manžel stěžovatelky (který je nositelem oprávnění ke sloučení rodiny) nežije na území České republiky, nýbrž v Německu, přičemž se nehodlá vrátit a rozvíjet rodinný život v České republice. Z (bezdětného) manželství se proto stal toliko formální svazek, který již neplní svůj účel. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že tento závěr stěžovatelka nikterak nerozporuje, naopak v kasační stížnosti sama uvádí, že *„nezpochybňuje skutečnost, že ji zanikl účel, pro který ji byl na území ČR pobyt povolen, avšak domnívá se, že okolnosti případu, a zejména důsledky zrušení jejího pobytu nejsou přiměřené důvodu pro vydání takového rozhodnutí v daném případě. Bohužel, ani z rozhodnutí správních orgánů, ale ani z rozsudku Krajského soudu nelze dohledat, že by se takto konkrétní námitkou uvedení řádně vypořádali.“* Není tedy sporu o tom, že byl dán zákonný důvod ke zrušení pobytu stěžovatelky podle § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka namítá pouze nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života; namítá tedy že v jejím případě nebyly zohledněny důvody pro aplikaci korektivu, umožňujícího nepřistoupit ke zrušení pobytového oprávnění, ačkoli byla pro takový postup naplněna hypotéza posledně citovaného ustanovení.

[14] Ani tato námitka není důvodná. Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku zabýval nejen vztahem stěžovatelky a jejího manžela, ale zohlednil také (ne)existenci dalších sociálních, kulturních a ekonomických vazeb stěžovatelky na Českou republiku. Při přezkumu rozhodnutí žalované byl krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. povinen vyjít ze skutkového stavu, který zde byl v době vydání tohoto rozhodnutí. Závěry krajského soudu plně korespondují s obsahem spisového materiálu, ostatně sama stěžovatelka

ve výslechu ze dne 5. 3. 2019 uvedla, že na území České republiky nemá nikoho kromě manžela (který je v Německu a se kterým není v kontaktu), její sestra žije v Anglii a zbytek rodiny ve Vietnamu. Vzhledem k absenci jakýchkoli trvalejších a hlubších vazeb stěžovatelky krajský soud správně vyhodnotil, že rozhodnutím žalované nemohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života.

[15] Je přitom vhodné upozornit, že stěžovatelka v průběhu správního řízení nenamítala nepřiměřenost dopadů rozhodnutí správních orgánů do jejího soukromého a rodinného života, následně se až v žalobě a v kasační stížnosti omezila na zcela obecné tvrzení, že se v České republice cítí být doma a že si zde vytvořila vazby, které ovšem nijak nekonkretizuje. V projednávané věci se jedná o řízení zahájené *ex officio*, ve kterém nemůže být stěžovatelka, jakožto účastník, jemuž mají být odňata určitá práva, nucena k procesní aktivitě (tvrdit skutečnosti, navrhovat důkazy aj.), nicméně chce-li, aby byl v jejím případě uplatněn korektiv přiměřenosti rozhodnutí, musí sama přednést tvrzení, která by jeho aplikaci odůvodnila. Správní orgány nemohou podrobně zjišťovat veškeré osobní poměry stěžovatelky, o nich má nejlepší povědomost právě ona sama, a je proto především na ní, aby je na obranu svých práv ve správním řízení uplatnila. Krajský soud, respektive správní orgány tedy nepochybily, jestliže při absenci tvrzení stěžovatelky vyšly ze skutkových zjištění správního orgánu prvního stupně.

[16] Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla ve věci úspěšná a měla by tak právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu